

כל המנחות פרק ראשון מנחות

מסורת הש"ס

[illegible]

שיטה מקובצת

[illegible]

קמח לסולת לא טעי אינשי. גלי
קאמר ודוחק הוא דמדקאמר גבי
כלל אלא אהנך דמפרש בתר הכ

[illegible]

אִימַר דְּאָמַר רַחֲמֵנָּה אָף צַדִּיקִים.

דלח קבע להו זפון דקדבע לחטאת
אזשס ועולה דכתיב זעולה על
דוך המוצח לפונה (ויקרא א) וכתיב
זבחטאת בזמקס אשר תשחט העולה
(שם) זשחט החטאת (שם) וכן זשסס^[1] :
(שם) וזא דקא קמיז לה בזרחטת.
לזומר לשס מרחטת: מחזק

הוא. ומידע ידעי דמכז: הכי
נרסקן: **דוילמא** וו **אמר**. כלומר
קאסטה לא מיינכא דסביר קאסטה
עברא ואמר לטוים מרחשת דנר ומיעבר
נצברא. במחבת דוקא אמרת
ביון דאטייה במחבת מחבת הויה
איכא למימר לא הויה דדילמא מנחה
זי איזא במרחשת דנר דתו לא מצי
שגוייה למחבת ה: **לרנן**. דלמרי ה
ה"י פסולה הכי נמי דאיכא למימר
למחבת הכי ואלן כרבי" שבעון
קאמייור ו"ש אומר הסם האומר הדי
נמי במחבת הויה במרחשת אף הדי
נדברו יא אלמא קציעותא דמנא לא
נלוס הויה: לא שגא **אמר** עלי ולא
שגא **אמר** ה"ו. הילכך כי אמיה
במחבת מחבת הויה וכי קנן לה
טוים מרחשת מחבתה מיינכא הויה
עברא נצברא. וזכאים איכא למימר מיעבר
נצברא ושחטיכו בדרוס. ואי קשיא גבי
מחשאת הויה לישני ליה הכי דסביר
עולת העוף הוה ומיעבר עבר
ליכא למיפך דמרי איסורי לא
מחוקין ליה חדא עבדי ליה הויה
עוד דקא עבדי ליה למטה: עולה
וכר וחטאת נקבה: **אמר** רימי
והטעם לשם יחיד מאי איכא למימר.

הוא ודאי ידעינן דחטאת יחיד נקבה
היא כשנה או שעריה: וכו' דחטאת
יחיד. נקבה היא ובידא נקבה לעורה
שחטקה לשם עולה מאי ליכא?
מכאיליה בוצנה ולא ידעש: שעריה.
אחין ולא זבז מאי חיבא למימר: אשש
ויקרא. דכתיב ויקרא ויחסיב את
הגזילה אשר גזל וגו' ואת אשמו יביא
וגו' (ויקרא ה) ואשש א' מעלות בני
שנים יניחו דכתיב בכו אלה
שש: אשש גורו ומזורע. חזיב
הכו כשש וכל כשז כן שנה הוא
במסכת פרה (פ"א מ"א): וכו'
גזילה ומעילות. דליתנהו
בדעיהו בני ב' שנים ושחטן לשם
השם לית: אשש אינו ב' אלא
מן הכשש יב': דהאי למר. אשש.
בשם י' א' לו למר ושעיר אין לו
גזירה אלא שיער בעלמא ודבר גלוי
לכלל הוא: אמרי דירכא אוכמא
הוא. סבוי חיל שחור הוא. ולהכי
אוכמא דקסא שעירים שחורים
נקט: עגל ופר. חטאת כגון ואשש
משיח שחטנו לשם הפסח ואשש
חזון אלא מן האל לית: וכו'

מנחה
יהדר אימרי כצרייתו של עולם צריש

אמרי דילמא מיצוי דבתר הואה הוא דאמר
מר מיצה דמה בכל מקום במזבח כשירה
חמאת העוף שהוה דמה למטה לשם עולת
עוף תרצה רמעישה מוכיחין עליה דחמאת
עוף היא דאי עולת העוף היא למעלה הוה
עבד לה ומיצוי הוה עבד ליה ה"נ^א אלא לפי
שאין להנחות ודמות לזבחים קאמר לזבחים
ולא לעופות: קדשי קדשים ששחטן בצפון
לשם קדשים קלים לירצו מעשיהן מוכיחין
עליהן דקדשי קדשים יניהו דאי קדשים קלים
בדרום הוה עבד להו אימור דאמר רחמנא
אף בדרום בדרום ולא בצפון מי אמר^ב דתנן
"שחיטתן בכל מקום בעזרה קדשים קלים
ששחטן בדרום לשם קדשי קדשים לירצו
מעשיהן מוכיחין עליהן דקדשים קלים יניהו
דאי קדשי קדשים בצפון הוה עבד להו אמרי
קדשי קדשים יניהו ומעבר הוא דעבר ושחט
להו בדרום^ב אי הכי מחבת לשם מרחשת
נמי^ג דהאי דקא קמין לה למרחשת אמר האי

במרחשת נדר והא דמייטי לה במחבת
דמרחשת היא ומעבר הוא דעבר ואתייה
במחבת התם כי נמי במרחשת נדר כי מייטי
לה במחבת מחבת הויא כדתנן ^אהאומר הרי
עלי במחבת והביא במרחשת במרחשת
והביא במחבת מה שהביא הביא וידי נדרו
לא יצא ודילמא ^ב אמר זו להביא במחבת
והביא במרחשת כדתנן ^ג וזו להביא במחבת
והביא במרחשת במרחשת והביא במחבת
הרי זו פסולה לרבנן ה"נ לר"ש כיון דאמר
ר"ש אף ידי נדרו יצא אלמא קביעותא דמנא
ולא כלום הויא ולא שגא אמר זו ולא שגא
אמר עלי ^ד אלא מעתה עולה ששחט לשם
חטאת תרצה ^ה דהאי זכר והאי נקבה ^ו כיון
דאיכא שעיר נשיא דזכר הוא לא ידע אמר
לשם חטאת יחיד מאי איכא למימר ותו
חטאת יחיד ששחטה לשם עולה תרצה
דחטאת נקבה ועולה זכר מוכיסיא בלאיה
התינח היכא דאיתיה כבשה אייתי שיעוריה
מאי איכא למימר אלא ^ז בין זכרים לנקבות
לאו אדעתיהו דאינשי ^ח פסח ששחטו לשם
אשם ליזצי דהאי בן שנה והאי בן שתיים כיון

דאיכא אשם נזיר ואשם מצורע לא פסיקא
ליה אמר לשום אשם גילות ולשום אשם
מעילות מאי איכא למימר ותו אשם גילות
ואשם מעילות ששחטן לשום פסח לירצו
דפסח בן שנה והני בן שתי שנים אלא
בין בן שנה לבין בן שתי שנים לאו אדעתיהו
דאינשי דאיכא ^(ג) בן שנה דמיחזי כבן
שנים ואיכא בן שנים דמיחזי כבן שנה
שעיר ששחטו לשום אשם לירצו דהאי
^ד צמר והאי שיער אמרי דכרא אוכמא הוא
עגל ופר ששחטן לשום פסח ואשם לירצו
דעגל ופר בפסח ואשם ליכא אין הכי נמי
ומאי

תשובה והדר נהורא והיינו דקאמר הבא אמרי דיכרא

הוא ויש לו צמר ולכן הוא ושעיר צמר דעידא מסגי בריש עדרא כברייתו של ע

(א) אולי י"ל תרתי שיטתי בקדשים קלים גופייהו ששחטן לשם חטאת דהא ששחטן בדרוס וחדא דעבדי למטה דהא הו ליה למשחטה בצפון ולזרוק הדם למעלה וכו'.

۴

עין משפט
נר מצוה

ד א מ"ה פ"ה מהל' מעה"ק
הל"ב:
ה ב ג מ"ה פ"ו מהל'
מעה"ק הל"ב:

מוֹתֵם רַע"י

[illegible]

יבינו גרשום

מאור הנחלה
(מכ"ס שו"ת מקובצת)
מאור דלמס. חתם א"ה
ברקאמה ודאי רעבול ה"ה
למלך למעלה דכר רשה
ה"ה האזה למטה כדניה
דמצי' חטאת אשר א"ה
למעלה חטאת כר' במס'
מצי' מזה דמה כר'
מקום כמזבח כר' משום
לכבוד והנשאר כר' יצמה
דכר' חטאת א"ה איכא
שיעור דמי אחר שזה
א"ה לכ"א דמי מכבב'
יחי ויחי' דל' מעכב' כר'
ה"ה ימי כ' איתנהו כשרין
לכ"א מקום הלכ' א'
מכבב' ודמצי' חט' חביד
לכ' כעולה א"ה האזה: ה"ה
מצי' דלר"ש חט' אמר
מלאתא בא' רש' א"ה מאב'
אזה' המנהג דמה לעשות
אזר' ומה לרש' חט' אקמ':
משקל וז' מוביח' קי' חט'

[illegible]

ד'האי צמר. דאשם כבש
מס' שבת [דף עז] מאי טעמא
אשם: אין הכי נמי. לטעמא

(א) אולי דבוינטן צוה כדי שלא תקשה לפי זה מה שהקשו המוס' בד"ה אמר.